

[Pürschel.]

den paagældende Dranker, kan det yderligere bestemmes, at han skal anbringes i et Drankerhjem i indtil 18 Maaneder, i Gentagelsestilfælde i indtil 3 Aar, og endelig bestemmes det, i § 64, at en Dranker, der har begaaet en Forbrydelse under Paavirkning af spirituøse Drikke, altid i Stedet for at straffes kan indsættes i Arbejdshus paa ubestemt Tid, fra 1 til 5 Aar. Viser det sig, at en Person, som er idømt Fængselsstraf, paa Grund af Drikkædighed er uimodtagelig for Paavirkning af Straf, saa kan han ogsaa for den resterende Del af Straffetiden overføres til Arbejdshus.

Med Hensyn til Straffene er der jo sket meget betydelige Ændringer. For det første den teoretisk overordentlig betydelige, at Dødsstraf ikke mere findes i Loven, saaledes som den fandtes i Loven af 1866, og dernæst med Hensyn til Frihedsstraffene, hvoraf man nu har en hel Række: for det første Strafarbejdet — idet man begynder fraoven —, Tugthusarbejdet og Forbedringshusarbejdet; dernæst Fængsel paa Vand og Brød, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, simpelt Fængsel og endelig det aldrig benyttede Statsfængsel og det meget hyppigt benyttede Tvangsarbejde. Af disse bortfalder ganske Statsfængsel, erstattes i visse Tilfælde af Hæfte, og Fængsel paa Vand og Brød forsvinder ogsaa. I Stedet for simpelt Fængsel træder Hæfte; det er kun en Navneforandring, som man har fundet at have sproglig Hjemmel for, jeg skal i øvrigt ikke opholde mig ved det. Tugthusarbejde, Forbedringshusarbejde, Fængsel paa sædvanlig Fangekost og Tvangsarbejde slaas nu sammen til eet, til Fængsel, hvilket idømmes fra 30 Dage til 16 Aar eller paa Livstid. Det har været meget omdebatteret, om man skulde have Tugthusstraf; det skal jeg ikke opholde mig ved, jeg skal blot lige nævne, at efter Afstemningen ved anden Behandling er Tugthusstraf gledet ud, medens den som bekendt fandtes i daværende Minister Steinckes Forslag, der blev fremsat her i 1924.

Som noget nyt indfører Forslaget, at der ved de mere langvarige Frihedsstraffe skal finde en Løsladelse paa Prøve Sted, og dette bliver altsaa et ganske normalt Led af Strafuldstaaelsen. Denne Løsladelse paa Prøve er jo i Overensstemmelse med de moderne Betragtninger, at man vil give den paagældende fri for at se, om han nu er moden til at vende tilbage til Samfundet, eller om han trænger til endnu i nogen Tid at sidde i Fængsel.

Med Hensyn til Bødestraffe slaar For-

slaget ind paa et helt nyt Princip, det saakaldte Dagsbodssystem, hvorved man haaber saa vidt muligt at gøre Bødestraffen lige følelig for fattig som for rig, og dette gennemføres paa Grundlag af en Række Bestemmelser, der findes i §§ 54 og 55. Man skal altsaa, naar en Bødestraf skal idømmes, fastsætte, hvad der for den paagældende Person maa antages at være en passende Dagsbod efter Undersøgelse af hele hans økonomiske Forhold, og saa kan han idømmes højst 90 Dagsbøder. Men disse Regler finder, som det vil erindres, kun Anvendelse indenfor Straffeloven. Jeg minder her om, at vi ved en Ændring til Ikrafttrædelsesloven, der blev vedtaget ved Lovforslagets anden Behandling, ophævede alle de gældende Bødemaksima udenfor Straffeloven. Man har i øvrigt søgt at give Bødestraffen en ny Anvendelse, som maa tiltale visse Kredse her i Salen meget stærkt, idet man vil anvende den som en Tillægsstraf, hvis Forbrydelsen maa antages at være begaaet af Vindesyge; hvor det finder Sted, kan man idømme en betydelig Bøde ved Siden af den Frihedsstraf, man maatte idømme efter den paagældende Paragraf. Efter nugældende Lov inddriver vi jo ikke Bøder paa anden Maade end ved at indsætte Folk til Afsoning, i Almindelighed ikke, men her er der fastsat, at man kan foretage Udpantning, saaledes at Folk altsaa ikke vil kunne afsone i de Tilfælde, hvor de virkelig har Evne til at betale.

Med Hensyn til Behandlingen af Erhvervs- og Vaneforbrydere betyder Loven ogsaa et afgørende Brud med Fortiden, og jeg tror; man maa sige et meget tiltrængt Brud. Det er for det første fastsat i § 83 i al Almindelighed, at hvor Forbrydelser er udført erhvervsmæssigt eller vanemæssigt, kan Straffen forhøjes med indtil det halve, i Gentagelsestilfælde til det dobbelte. Men de vigtigste Bestemmelser er naturligvis dem, der indeholdes i det, som jeg allerede har berørt tidligere i Dag, Reglerne om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring. Arbejdshuset og Sikkerhedsforvaringen er jo beregnet paa de Personer, som er lidet paavirkelige af de almindelige Straffe, eller — for Sikkerhedsforvaringens Vedkommende — som man ønsker at udelukke i lang Tid fra Friheden. Arbejdshuset er navnlig, som jeg sagde før, beregnet for de karaktersvage, dem, der stadig gaar rundt og betler og rapser, og som erfaringsmæssigt er meget lidet paavirkelige; man har jo Folk, der har været straffet for Betleri 25—30 Gange, de faar 90 Dage eller saadant noget, og naar de har udstaaet dem, er de paa fri Fod nogle faa Dage, og